

ELS CONTES DE L'SS

Alumnes de Sant Martí del nivell de Suficiència

***Els contes de l'SS* van sorgir a partir d'una tria de frases del llibre *Testos de colors* d'Edith Piñas. Cada alumne/a rebia una frase extreta del llibre que havia de ser la conclusió del seu conte o, si més no, hi havia d'aparèixer d'alguna manera. El resultat és aquest recull de contes creats pels alumnes d'SS de Sant Martí la primavera de 2019.**

Índex

- La lliçó de la meva germana
- El partit just
- El gat i les seves troballes
- Tot inclòs
- Julián, Julián, Julián
- Desventures d'un dissortat comercial
- Els dies que vaig passar amb el Pol
- Els arbres em parlen
- El meu propi dimoni
- Una nit de tempesta
- El marit de la carnissera
- Comiat
- La transformació d'un noi individualista
- La meva amiga, la por
- Llavors va començar una amistat que duraria tota la vida
- La gamma de colors entre el negre i el blanc
- El gran canvi
- Quan el vaig conèixer
- El concurs
- L'esforç
- Tiritimundi
- El caganer i els reis mags

La lliçó de la meva germana

Des que va marxar la meva germana, sense donar-me més explicacions que aquell “Ja ho entendràs tot, quan descobreixis la veritat”, m’he sentit més perduda i sola que mai.

No hem tingut una infància fàcil. Des de que van morir els nostres pares en aquell accident, ella va assumir el rol de mare i pare i s’havia encarregat de donar-me el suport i la salvaguarda que necessitava. Va sacrificar els seus anys de joventut per poder oferir-me la possibilitat d’estudiar a la universitat i graduar-me com a metgessa. Sempre ha estat disponible per cuidar dels meus fills quan eren petits i jo tenia torns de nit a l’hospital. Quan em va deixar el meu marit, va ser també ella la que em va ajudar econòmicament a sortir d’aquella situació. I per tot això, no deixo de pensar que el motiu pel qual ha marxat ha sigut una falta d’agraïment per part meva. I si la veritat és que he abusat de la seva bona fe i per culpa meva no ha pogut fer la seva vida?

Potser descobrir la veritat em farà mal o potser serà una cosa positiva, però és hora d’agafar el bou per les banyes i esbrinar el que volia dir-me la meva germana. I n’estic segura: aquest descobriment em farà agafar forces per seguir endavant.

Aleksandra Semeriak Gavrilénok

EL PARTIT JUST

En un col·legi d'una comarca catalana havia un grup de cinc amics que feien 2n de primària. Es deien: Arnau, Guillem, Aleix, Pol i Jan. S'avenien molt bé i els agradava molt jugar a la pilota, especialment al futbol.

Com que el seu col·legi era petit, a l'hora del pati havien de compartir l'espai amb els nens de tots els cursos de primària. Però ells, anaven sempre molt ràpids per agafar la pista de futbol i poder jugar 2 contra 2 mentre el cinquè feia d'àrbitre.

Un bon dia va vindre un grup de 10 nens de 3r que també volien jugar a futbol, van agafar la pilota amb la qual jugaven i van començar a jugar ells com si no haguessin vist als de 2n.

Pol, que era el més atrevit els va cridar enfadat:

- Nois! Érem nosaltres en aquesta pista, si voleu jugar veniu demà abans de nosaltres però avui es nostra!
- I un pebrot! – li va contestar un d'ells i van continuar jugant.

És clar, com eren més grans, es podien permetre el luxe de menysprear-los.

Aquella tarda els cinc amics van quedar per berenar i en Guillem, que era el més conciliador, va suggerir proposar als de 3r que podien fer equips de 5 i jugar-hi tots plegats, a més ells portarien la pilota.

Així va ser com va començar la petita lliga de futbol que incloïa diversos nivells i diferents grups d'amics i mai no va haver-hi més confrontacions pel camp de futbol. De les adversitats, se'n surten els valents.

El gat i les seves troballes

Antonia Najas Garcia

Hi havia una vegada un petit gat que vivia al bosc, prop d'una família jove que esperava amb molta il·lusió el seu primer fill. El gat acostumava a visitar la família dos o tres cops al dia per menjar. El gat, al que encara no li havien posat un nom, els agraïa amb gestos i amb petits regals que trobava pel bosc, com ara pardals, ratolins, branques....

Un dia la família va acollir durant un temps el gat per cuidar-lo, degut a una greu tempesta que va deixar tot el bosc enfangat i arruïnat.

Quan va passar la tempesta, el gat va sortir per primer cop al bosc després d'una llarga setmana. Va trobar una gata petita, que estava ferida. Semblava que havia caigut d'un arbre i s'havia trencat la pota i se la estava llepant.

-Hola gateta, no pateixis. Vine amb mi i et portaré a un lloc on et curaran.

La gateta va seguir al gat sense nom, fins a la casa de la família.

- Pobra gateta, té la pota malferida. Va dir l'home que agafant-la se la va endur a dins la casa.

El gat va esperar una estona, que es va convertir en una setmana, i quan per fi va tornar a saludar la gateta aquesta estava més grossa que abans.

- Wow! Sembla que t'han donat bon menjar aquesta setmana!- va dir el gat a la gateta.

- Sí, i a més estic embarassada!!

I entre plors d'un infant es va escoltar la jove dona al fons de la sala:

-Ja no acullo més convidats sense invitació!

Tot inclòs

Daniele Porretta

El «Paradise in the Sea» acaba de deixar el port de Barcelona. Feia temps que amb la Maria havíem estat buscant pis al barri de Sant Antoni, però semblava una missió impossible. Tota la ciutat semblava presa per la bogeria. Els preus havien pujat tant que un pis de 40 metres havia arribat a costar uns 3000€, sempre que es pogués dipositar una fiança de 12 mesos i subscriure una assegurança d'impagament. Ni jo ni la Maria podíem pagar tant i això era motiu de tensió i de moltes discussions. Enyorava els temps en què viure junts era més fàcil.

Després de passar una temporada vivint a casa dels meus pares, amb els nostre dos fills, un matí vaig tenir una idea. Escoltava les notícies, s'anunciava una nova subvenció al turisme de creuers, que ja no pagaven IVA. Vaig agafar el diari on havia vist la publicitat d'un creuer tot inclòs. La canalla viatjava gratis, gràcies a una subvenció de l'administració, i els nostres bitllets ens sortien molt bé de preu. El vaixell tenia *wi-fi* en la zona bar, així que podria treballar des d'allà. Segons els meus càlculs, ens sortiria millor de preu viure viatjant en un creuer que residir a Barcelona. Vaig proposar-li la meva idea a la Maria, li va agradar. El «Paradise in the Sea» serà la nostra casa a partir d'avui. Ara sé que tot tornarà a ser com abans.

- Julián, Julián.... Julián -

No va dormir la nit abans de conèixer en Julián. Van estar junts intensa però fugaçment, dues vegades en una setmana. Era la seva primera vegada.

La Joana en tenia quaranta, sempre havia viscut a Barcelona i tothom li havia dit sempre que era guapa i feia goig però no s'ho creia. Associava la bellesa a cossos perfectes, i a ella tota la vida li havien sobrat uns quilets que al seu marit no li destorbaven, però així i tot, a ella li pesava més el complex que no el compliment d'un espòs despistat que tampoc sabia apreciar si havia anat o no a la perruqueria.

En Julián en canvi, va néixer al nord d' Àfrica, era alt i ben plantat, parlava un castellà perfecte, fruit de la seva exquisida educació i també perquè havia après a modular la veu en el to i entonació precisos en cada moment.

L'èxit, doncs, era previsible, i més encara quan secretament a la Joana li agradava, que en certes ocasions, li parlessin en castellà.

Va arribar a la cita uns minuts abans. Ell va fer tard, però la Joana no li va tenir en compte, perquè així va tenir temps d'asserenar-se i controlar la suor freda de les mans. En Julián es va personar impecable. Portava a joc, americana i pantaló blau marí, camisa blanca emmidonada i unes Ray-Ban que es va traure immediatament, quan el sol va deixar de cegar-lo.

Després de disculpar-se amb certa fredor, mentre els seus ulls color mel s'acostumaven a la nova il·luminació, es va preguntar retòricament si estaven preparats i sense deixar-la contestar, va afegir que tot aniria bé. Que no s'amoïnés que la faria arribar on havia d'arribar. Amb ell, sí. Tots dos alhora.

La Joana es va ruboritzar, tot i que interiorment sospitava, que això ho deia a totes. Se'l notava avesat a fer-ho i aquesta seguretat en ell mateix, li va fer considerar que no havia estat una bona pensada contractar els seus serveis. Se sentia ridícula mentre escoltava de lluny, la seva veu esmorteïda com si s'hagués deixat submergir sota l'aigua d'una banyera.

Llavors, es va fer un breu silenci entre tots dos. Ella va pensar que en Julián no tornaria a dir res més fins passada la mitja hora per la qual, havia pagat els seus serveis. Es va jugar alguna cosa amb ella mateixa que, ell aniria per feina i tal dia farà un any. Però de sobte va escoltar un seductor: lliga't .

El cor li batejava ràpidament i la respiració se li va desbocar a mesura que se sentia més i més en les seves mans. Va tombar el cap a l'esquerra i va tancar els ulls mentre sentia com una força l'empenyia contra el seient. Anava de debò. Ja no hi havia marxa enrere possible. En aquell precís instant en què ella va intentar arquejar la ronyonada per recuperar la postura, ell la va balancejar cap a un costat , el cap li rodava lleugerament, no podia fixar un horitzó, tot ho veia esbiaixat, fins que va comprovar que la por obria pas al plaer més ingràvid que mai no havia experimentat.

La pell de la Joana s'esborronava amb tot allò que ell era capaç de dir-li a cau d'orella: que si estaven arribant al punt més àlgid, que si era evident que allò de tocar el cel, mai no havia estat tan real, que si els deu graus sota zero de fora no eren res a témer... La Joana sabia que l'havia fet seva del tot.

Més tard en Julián, li va donar una mica de conversa i li va fer imaginar una illa amb cales de sorra blanca i aigües turquesa on la situava per acabar de rematar la bona experiència, però malauradament la mitja hora ja s'havia esgotat i llavors li va donar les gràcies per triar la seva companyia i es va acomiadar tan fredament com la benvinguda.

Ella no va contestar. Estava distreta com si no sabés on havia aterrat i en Julián li va dedicar un somriure i va suggerir un delicat: ja et pots deslligar.

La seva veu va perdurar en el seu record cada nit abans d'adormir-se, fins al dia en què va tornar a contractar els serveis de l'empresa d'en Julián. Va repetir amb en Julián i aquest cop a consciència.

Quan va baixar les escales de l'avió, sabia que aquell peculiar afer amb en Julián Piñeiro, comandant de vol de la companyia Vueling que feia el trajecte Barcelona – Menorca – Barcelona aquell estiu, no es tornaria a repetir. L'efecte plaer-patiment a volar era mort. **Tan mort com el seu matrimoni.**

[Elisenda Capellas Vallès]

Desventures d'un dissortat comercial

Vet aquí que en aquell temps dels catorze vents, que set eren bons i altres set dolents, hi havia un home que treballava en una oficina molt a prop de la torre Agbar de Barcelona, que es dedicava a vendre coses via correu electrònic i per telèfon (el que les males llengües anomenen “*area sales reinforce International super demo manager*”). Aquest home de bon veure i sempre primmirat, vestit de vint-i-un botons de dilluns a divendres i com captaire els caps de setmana, acostumava a treballar de sol a sol sense cap mena d'organització. Malgrat la seva eficàcia, que no pas eficiència per les vendes, era de poc seny a l'hora de tenir una agenda endreçada. Això li feia ficar els peus a la galleda amb els clients constantment, apart d'anar de bòlid i demanar-ho absolutament tot amb urgència.

Per als seus companys de feina era tot un desgavell constant. Al principi tothom s'amoïnava però amb el pas del temps, els seus col·legues es feien l'orni davant les seves peticions. Finalment, i a causa dels incompliments vers la seva clientela i els seus despropòsits organitzatius, el bon home va perdre part de la cartera de clients.

Trist, decebut i sense recolzament empresarial, l'home va decidir canviar la seva forma de treballar i des d'aquell moment el seu rendiment va millorar moltíssim; no és que tot fos bufar i fer ampolles, però sí al menys els seus companys l'ajudaven per assolir els seus objectius. També la seva imatge davant dels seus clients va millorar moltíssim, tant, que el canvi se li notava de cap a peus.

Amb aquesta experiència, l'home va aprendre que el treball s'ha de fer de mica en mica i sense pressa.

Enrique Tapia

Els dies que vaig passar amb el Pol

El mateix bar, distinta gent, les mateixes coses en un lloc diferent...

Tot i que m'agradava sortir uns dies de vacances, sempre que tornava em venia una sensació d'estranyesa, com si algú hagués agafat totes les coses no per emportar-se-les sinó per posar-les en un lloc diferent. Què fa això aquí? On és allò? Els retorns començaven a fer-se massa costeruts.

Feia mesos que la meva ciutat havia esdevingut un lloc no tan familiar com sempre, gairebé estranger. Parlava amb la meva mare, sortia amb els meus amics i notava com anava conquerint-me una apatia que no havia sentit mai. Ja no pensava clarament, res no m'il·lusionava com abans i m'estava convertint en un perfecte imbècil antipàtic.

Culpava de tot a un ésser imaginari que vaig anomenar Pol. Quan ell arribava, els dies s'enfosquien i tothom em volia mal. Recordo que hi havia dies que fins i tot discutia amb ell en llocs públics. Estava embogint.

Benauradament, en aquell bar, enmig del soroll aliè, de converses incomprensibles i de rialles que no compartia, em vaig adonar que era clar que alguna cosa havia de canviar. Tot estava a punt d'explotar i no volia seguir allà quan passés. Llavors vaig prendre la decisió d'abandonar el niu i començar una nova vida.

Els arbres em parlen

Hi havia una vegada una nena petita de quatre anys que es deia Amelia. Ella tenia un do, podia parlar amb els arbres. La primera vegada que ho va descobrir va ser quan la seva mare va portar-la al bosc que estava a prop de la ciutat. Quan van arribar les dues al bosc, l'Amelia va escoltar massa soroll a tot arreu. No entenia el que passava i li va preguntar a la seva mare que d'on venien aquestes veus perquè no veia cap persona més que totes dues. La seva mare li va preguntar:

M:-Què succeeix Amelia? No t'agrada el bosc? i l'Amelia va respondre:

A: -Sí que m'agrada el bosc, però tu em vas dir una mentida, mamà, perquè em vas dir que estaríem tranquil·les amb la natura i, sobretot, sense soroll i aquí escolto més veus i soroll que en cap altre lloc.

La seva mare la va mirar amb estima i li va comentar:

M:-Amelia del meu cor. Ja ho sé que et vaig dir que no hi havia soroll en el bosc però has de descobrir el perquè escoltes massa veus i soroll. Potser tot està en el teu cap i no es més que la teva gran imaginació, (somreia la seva mare).

Amelia es va empenyar moltíssim i li va dir a la seva mare que això no era veritat. Se'n va anar corrent cap a dins del bosc. Quan ja hi era dins va cridar:

-Qui sou vosaltres? Perquè parleu tots alhora?

L'Amelia mirava a tot arreu i l'únic que veia eren arbres movent-se d'una banda a l'altra. Ella estava cansada i va començar a ploure. De cop i volta va escoltar que un arbre li parlava. L'Amelia no s'ho podia creure. Ell li deia:

A: -Hola Amelia. T'estaven esperant. Saps que tens un do. De fet, la teva mare t'ha portat cap al bosc perquè poguéssim conèixer-nos. Tots els arbres del bosc necessitem de la teva ajuda. Et demanem que donis abraçades a tots els arbres de la ciutat quan els vegis i els diguis que no continuïn amb la tristesa, desil·lusió per la vida, que tot canviarà algun dia. Ja ho sabem que es difícil viure a la ciutat però de tu depèn que els puguis transmetre aquest amor que tant necessiten. Maxius és el meu nom. Ells ho sabran.

L'Amelia no podia creure el que estava passant i va assentir amb el cap que així ho faria. **Això va ser l'ultima cosa que vaig sentir** dels arbres, va pensar ella.

Fi.

Francisca Vallespín Tecay

EL MEU PROPI DIMONI

Des de ben petit sempre havia desitjat tenir una dona a qui estimar, un gos anomenat Jagger i la meva pròpia granja al costat del riu. Si m'haguessin dit quan era un minyó que algun dia podria arribar a tenir tot el que desitjava no ho hauria cregut. Visc en un poble perdut per Massachusetts. No té res d'especial, de fet no té res en general, unes quantes cases i una botiga que fa de supermercat, forn i botiga d'eines. Cada vegada que miro als arbres despallats pel pas de la tardor, recordo quan tenia 17 anys i m'escapava al bosc per petonejar la meva xicota, fent a la lluna testimoni del nostre amor adolescent. En canvi, ara que en tinc 50, no deixo que en Jagger o la Mel s'apropin al bosc.

La raó per la qual no goso apropar-m'hi és força estranya i difícil d'explicar. El meu pare era l'únic venedor de teles de l'estat, per aquest motiu viatjava moltíssim i gairebé sempre ens quedàvem jo i la mare sols a casa.

Era una nit d'estiu molt calorosa, havia estat ajudant el pare a tallar les teles que ens havien encomanat els pobles del voltant. En acabar la jornada vaig decidir anar a fer un volt pel bosc com cada dia durant les vacances d'estiu. Corria l'aire i feia ballar les fulles com si practiquessin una dansa només per a mi, però de cop i volta un rugit greu i estrident em va fer caure de cul a terra. Entre els arbres va aparèixer una figura blanquinosa que no tenia peus, ni braços ni tan sols tenia cara. S'apropava lentament a mi, fent de l'aire sec d'estiu un aire fred i gelat. Volia córrer, cridar, qualsevol cosa que em pogués mantenir lluny d'aquell lloc, però l'única cosa que vaig notar van ser els meus pantalons molls de la por. Va passar pel meu costat, flotant, i com va aparèixer va desaparèixer sense deixar rastre.

Després d'aquell dia alguna cosa va canviar, la meva manera de veure i viure la vida. He aconseguit tot el que m'he proposat, fins i tot allò que em feia por intentar. De vida, només n'existeix una, i mentre sigui viu la vull viure. Ningú sap quan morirem i vagarem per aquells boscos on acostumàvem a donar-hi sentit a la vida. És per aquest motiu que després d'aquella nit al bosc, em vaig tornar un home somiador, i avui en dia puc dir amb orgull: Tinc tot allò que un home pot desitjar en aquest món.

UNA NIT DE TEMPESTA

En Pere i la Sandra, dos germans molt ben avinguts, anaven cada dia a l'escola pel camí que vorejava el riu que els seus pares els havien ensenyat en el seu primer dia d'escola. El camí que feien era més llarg que el que anava vorejant la carretera però era més segur. Durant els mesos d'hivern se'ls feia dur anar per que trigaven gairebé el doble però, quan arribava la primavera tot canviava. Les flors començaven a ensenyar els seus encants, les papallones voletejaven al seu voltant, les olors s'intensificaven i el riu que bordejava el camí anava més ple que durant l'hivern. De fet, moltes vegades feien tard a classe ja que quan no s'entretenien buscant peixos al riu des del pont que el travessava, es distreien perseguint papallones o es divertien comptant les flors.

Una nit de primavera en la qual hi va haver tempesta elèctrica, ben entrat el mes d'abril, en Pere i la Sandra es van desvetllar i es van entretenir a comptar els segons que passaven entre el llamp i el tro ja que a classe de ciències els van explicar que d'aquesta manera es podia saber la distància a la qual havia caigut el llamp. La mare, en veure que passava la nit els va intentar convèncer perquè tornessin al llit però els nens estaven tan entretinguts que no hi va haver manera que s'adormissin. Al dia següent, com era de preveure, tots dos es van adormir i no es van llevar a temps per fer el camí habitual i van haver d'anar a l'escola pel camí més curt per no fer encara més tard del que ja feien normalment. Un cop arribats a l'escola tots els professors i els seus companys els van rebre entre petons i abraçades angoixades. No entenien res! No va ser fins passat uns instants que un dels professors els va explicar que al voltant de l'hora en què ells normalment passaven pel pont del riu just va haver-hi una fortíssima pujada del riu que va agafar desprevingut a tothom i tenien por que hagués pogut arrossegar en Pere i la Sandra.

Si els nens no s'haguessin entretingut amb la tempesta no s'haurien adormit al matí següent i per tant haguessin anat pel camí de sempre amb el perill d'haver sigut arrossegats pel riu. Una decisió pot canviar la nostra vida.

EL MARIT DE LA CARNISSERA

Hi havia una vegada, en un poble molt petit de la Cerdanya, tres amics que es coneixien des de ben petits. Sempre sortien junts, jugaven i feien malifetes fins a altes hores al parc de la cantonada de l'escola.

Un dia, el més petit dels tres, en Joan, va proposar d'anar al mercat per tal d'aconseguir un cor de vaca per espantar la Carla, la noia que li agradava, dient-li que li entregava tot el seu cor. Als altres els va semblar una idea genial, tot i que podem tenir dubtes respecte a la genialitat de la idea... El cas és que tots tres van anar a la carnisseria del mercat i van parlar amb la carnissera: "Bon dia senyora, voldríem el cor de vaca més gran de tot el mercat". La carnissera els va mirar amb cara de perplexitat. "Un cor de vaca? Què diuen aquests bojos?" va pensar; i va continuar amb la seva feina com si no hagués sentit res.

Al Marc, el més gran del grup, no li va agradar aquest gest de part de la carnissera, i va començar a repetir la mateixa frase amb un to de veu una mica més alt i menys educat: "BON DIA SENYORA, VOLDRÍEM EL COR DE VACA MÉS GRAN DE TOT EL MERCAT. BON DIA SENYORA, VOLDRÍEM..." Quan la situació es va tornar insostenible, el Pol, el mitjà, va cridar molt fort: "PROU, MARC, SI US PLAU!!!" Com era d'esperar, tota la gent que hi havia al mercat estava mirant aquesta escena tan deplorable... De cop i volta, els tres joves es van girar i en Joan va assenyalar un cor que vessava sang i que estava penjat al darrere del taulell de carn.

També es va girar la carnissera, aquest cor li recordava a algú... **Aleshores es va adonar que el seu marit era mort.**

Comiat

Feia anys que no tornava a casa dels pares, ja fa temps que no hi viu ningú, però ara que finalment he trobat un comprador he vingut a veure-la per última vegada. Entro, em passejo pel menjador i em ve a la memòria l'escalfor de la llar de foc cremant, amb en Dick, el nostre gos, estirat davant. El pare, al sofà, llegint una de les seves novel·les històriques i l'olor de l'estofat de la mare que arriba de la cuina. Tot i que ara és el mes de gener i fa un fred que pela, per un moment és com si en notés el caliu de quan encara hi vivíem.

Pujo al pis de dalt i vaig passant per totes les habitacions, la dels pares on jugàvem a fet i amagar amb la meva germana; la nostra, on encara es conserven les lliteres. Quines estones parlant amb la meva germana de les coses més íntimes fins a altes hores de la matinada. El lavabo, on encara goteja l'aixeta de la pica que mai vàrem aconseguir arreglar.

Quins bons moments vaig passar en aquesta casa, però tot això ha canviat, ja fa anys que és buida i ara no tinc més remei que vendre-la.

És l'hora de marxar, tanco la porta i deixo una part de mi aquí dins.

La transformació d'un noi individualista

Una vegada hi havia un noi que sempre li agradava estar sol, no volia relacionar-se amb ningú, només amb les seves màquines electròniques (ordinador, telèfon mòbil, consoles de joc, etc.). Els seus pares li consentien aquesta actitud, que per a ells, era del més normal. I al llarg dels anys es va tornar un llop solitari.

Ell es pensava que era autosuficient i que en sabia més que ningú, però va arribar un dia que va necessitar ajuda, i va adonar-se que no tenia amics ni ningú amb qui compartir els seus problemes, aficions, alegries, etc. La seva actitud li havia passat factura.

Això li va fer reflexionar, i es va adonar que estava equivocat i que necessitava solucionar aquest problema el més aviat possible, ja que es trobava molt sol. A partir d'aquell dia va demanar ajuda tant els seus pares com als metges de família, i per sort, **el van poder ajudar.**

Quan es va recuperar d'aquesta situació, ell mateix va crear un grup de voluntariat per poder ajudar la gent, i mica en mica va ser més generós i participatiu amb tothom, per evitar tots els problemes que comporta l'individualisme i així intentar donar la volta a la **nostra societat, ja que s'està tornant cada cop més individualista.**

Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.

Fi.

Moralitat; mai és tard per posar-hi remei.

Milagros Marín

La meva amiga, la por

Fa molts i molts anys em van explicar una història. La història d'en Pau, un nen que tenia molta por, por de la foscor, dels sorolls, d'estar sol. Els seus pares van pensar que seria bona idea fer un gran viatge a una illa meravellosa; així el traurien del seu entorn, on es sentia més còmode.

El destí triat va ser la terra dels kunas, un racó paradisiàc situat al carib panameny. Després de moltes hores de vol per creuar l'Oceà Atlàntic, van agafar una avioneta que els va portar des de la ciutat de Panamà cap a l'illa de San Blas.

Des de l'avioneta, la vista era un espectacle, amb el mar de color turquesa, esquitxat de petites illes de sorra blanca, palmeres i cabanes de fusta. Tot era molt bonic, però en Pau no tenia gaire clar que allò servís per treure's les pors de sobre.

En Pau es moria de ganes de jugar a la sorra i al mar. Per sort, la seva cabana era a peu de platja i, tant bon punt van deixar les maletes, va sortir corrents cap a l'aigua. Quan la seva mare el va cridar per avisar-lo que no anés gaire lluny, ell ja era a l'aigua buscant petxines, pedres i coralls.

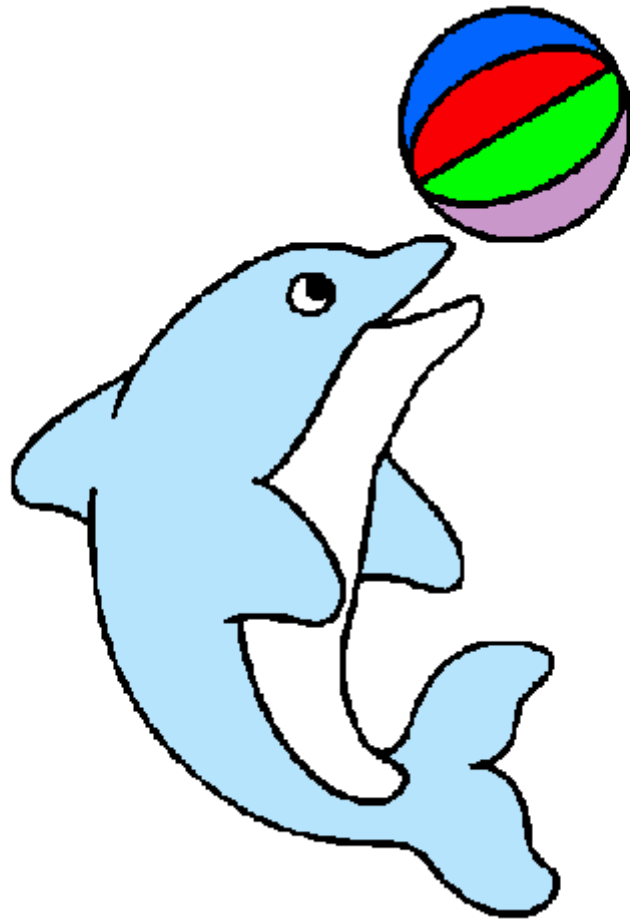
De cop i volta un dofí se li va apropar i es va posar a jugar amb l'aigua al costat d'en Pau. No se'n va adonar i ja estava enfilat a sobre el dofí recorrent tot el mar, van bussejar en aigües cristal·lines plenes de corall, es van beure l'aigua d'un coco acabat de caure d'una gegantesca palmera. El temps va passar molt ràpid, però en Pau era el més feliç del món i no es va adonar que es feia fosc; ell seguia jugant i nedant fins que el seu amic dofí li va dir que potser ja era hora de tornar a casa, perquè els seus pares estarien espantats.

Es va tornar a enfilat a sobre del dofí i van tornar molt ràpid fins a la platja, on els seus pares, molt neguitosos, l'estaven esperant a la vora del mar. La seva mare amoïnada i també molt sorpresa i

alhora contenta en veure que alguna cosa havia canviat amb el Pau.

I en Pau li va cridar ple d'alegria. Mare!!!! **M'he desfet d'ella. Jo he guanyat.**

Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.

Llavors va començar una amistat que duraria més que la vida

Un dissabte de desembre, l'Aina es trobava esmorzant a la pastisseria del seu barri i mentre donava voltes amb la cullereta al seu cafè mirava amb un somriure el missatge de la seva editora on li deia que el llibre "Diumenge a la tarda, el nostre moment" hi era a la desena edició .

La passió de l'Aina per l'escriptura va començar des de molt petita, el seu pare li va regalar amb dotze anys la llibreta més bonica que havia vist mai i li va dir: Aina, això és perquè puguis escriure i conservar les teves històries". Als divuit anys va guanyar el concurs de narració curta de Sant Jordi. Però realment la literatura va canviar la vida de l'Aina quan al finalitzar els seus estudis universitàries va sentir la necessitat d'escriure un llibre al voltant del paper de les dones en la societat actual. Un llibre en el qual dones reals amb vides anònimes expliquessin com totes elles estaven transformant les dades i el seu lloc en el món. Per a documentar el llibre, l'Aina va començar a fer trobades els diumenges a la tarda amb una trentena de dones de perfil molt diferent del barri de Barcelona on vivia. Aquestes trobades van constituir un vincle entre totes elles més enllà del llibre de l'Aina, van aprendre i posar en pràctica el significat de la paraula sororitat. Cada diumenge, entre totes celebraven els petits passos per a canviar aquest món encara masculista. El llibre de l'Aina va ser un referent i va impulsar que dones de tot arreu comencessin aquestes trobades de diumenge.

LA GAMMA DE COLORS ENTRE EL NEGRE I EL BLANC

Sabeu les típiques frases que diu la gent per motivar-te com "Un bon dia comença amb un bon somriure" o "La felicitat no és el destí, és el camí"? Doncs a mi mai m'han agradat, em semblen buides i penso que les persones que les fan servir són estúpides o volen amagar la seva pròpia infelicitat.

Em dic Casilda i amb aquest nom ridícul que em van posar els pares, només podia ser una persona pessimista i rondinaire. He de reconèixer que des de petita no era gaire somrient ni alegre, tot i que els meus pares van fer tot el possible perquè tingués una infantesa feliç, com a filla única que soc, però res, he nascut amb un gen especial que em fa veure la vida de negre i no hi puc fer res.

Res? Això podria ser el final de la meua història però no. Quan només tenia 20 anys em va passar una cosa extraordinària. Com sempre a la meua vida, no estava motivada per estudiar, fer amigues, sortir, o totes les coses que feien les noies "normals" de la meua edat. Fins que vaig veure un anunci a la televisió que deia "Ets jove i pots oferir una mica del teu temps a gent que realment ho necessita? Contacta amb l'Associació d'ajuda voluntària als MENAs". No sabia realment de què es tractava però hi vaig anar i vaig conèixer els misteriosos MENAs: Menors Estrangers No Acompanyats.

Aquesta experiència va canviar la meua vida. Conèixer aquests joves i les seves històries de vida em va canviar per sempre, sobretot quan em vaig adonar que eren molt més riallers i alegres que jo. Jo, que mai havia patit gana, ni por, ni violència, ni discriminacions de CAP tipus. Ara, 15 anys després, soc la presidenta de l'Associació i sempre recordo la frase que em va dir la meua mare a l'inici de la meua transformació: "Segueix així i aconseguiràs tot el que et proposis!" ;)

Paula Aguirre Soriano

El gran canvi

Em dic Mia Naaktgeboren, tinc 14 anys i visc al centre de la ciutat d'Haarlem, molt a prop del Grote Markt, la plaça central de la ciutat. Vivim en una casa confortable amb una bonica façana de maons vermells i un petit jardí al darrere.

El meu pare dirigeix la cervesera que va heretar del meu avi i la meva mare és mestressa de casa. Soc la germana gran de més dues noies i un noi, i la nostra vida, abans del gran canvi, era feliç i despreocupada, plena de jocs i bromes.

Al voltant del Grote Markt, encara ara, tothom es coneix. Abans del gran canvi, les persones es saludaven quan es creuaven pel carrer, parlaven sempre una mica quan es trobaven al mercat, quan algú necessitava quelcom sempre hi havia algú per ajudar-lo, i el millor era que ningú feia el tafaner i vivíem en una comunitat relativament oberta. A Haarlem, els veïns tenien diversos orígens, religions i costums però tothom s'acceptava. Però tot això va canviar amb la invasió alemanya el dia 10 de maig de 1940.

Ara som a l'any 1942 i la vida a la nostra ciutat ha canviat radicalment. A l'inici, quan l'exèrcit nazi va envair el nostre país, encara vam intentar resistir però el nostre exèrcit va ser fàcilment derrotat. Els nazis van començar per prohibir tots els partits socialistes i comunistes que teníem, després tots els que no tenien la seva ideologia, acabant només permetent el NBS, el partit nacional socialista holandès. Després van instituir el Gleichschaltung, la "conformitat forçada", en una temptativa d'instaurar el pensament únic. A l'inici de l'any 1941 van instaurar l'Arbeitseinsatz, l'ús de civils per a treballs forçats en fàbriques alemanyes, i poc temps després van imposar l'ús de cartilles de racionament. En aquest període, la repressió i la por augmentaven cada dia. Abans de l'ocupació vivien a Haarlem més de 1100 jueus, alguns dels quals havien fugit de l'Alemanya Nazi, però ara no es veu un únic jueu pel carrer, més de 1000 van ser deportats l'any passat i els altres viuen amagats.

És veritat que existeixen persones que pertanyen a la resistència i les que es dediquen a ajudar altres persones, però també existeixen les que pertanyen al partit nazi, els delators, els que treballen amb les SS, etc.. Així la por i la desconfiança s'han tornat les nostres més fidels companyes, canviant la convivència a la nostra ciutat. Ara ningú saluda, ni parla, ni res de res.

Sara Gomes

QUAN EL VAIG CONÈIXER

Jo ja tenia una certa edat i tothom em deia que se'm passaria l'arròs. Tot i que no em capficava massa, de vegades sí que en pensava...

- Estaré sola tota la vida? – Em preguntava.

Tot va passar un dia, passejant pel barri, que em vaig trobar amb el meu exmarit.

- Cames ajudeu-me! No em ve gens de gust parlar amb ell – vaig pensar. No havia pogut tornar a estimar a ningú com l'havia estimat a ell i d'això, ja feia molts anys.
- Hola, Bruna, que tal tot?
- Bé, aquí passejant una estoneta - vaig dir nerviosa.
- Mira, Bruna, et presento el meu nou millor amic.

En aquell moment se'm va aturar el cor.

En Jambo no tenia res d'especial, ni alt ni baix, ni prim ni gras, però tenia una mirada i un tarannà que encisaven, i sincerament, em va semblar molt atractiu, malgrat que anava totalment escabellat. Era fosc de color, però jo mai havia tingut prejudicis. La seva salutació va ser d'allò més càlida i el seu entusiasme em va captivar.

- Mira, Bruna, estic buscant algú que es quedi una temporada amb ell i no trobo ningú. La Neus i jo marxem per un temps llarg a viure fora i no pot venir amb nosaltres.
- Però com potser que ningú vulgui tenir algú així a casa seva? - vaig pensar-. Bé, doncs no sé què dir-te, l'acabo de conèixer i no acostumo a acollir desconeguts a casa meva.

Però dins meu pensava, que des que vaig mirar els seus ulls, no els volia deixar de mirar mai més.

Finalment m'ho vaig rumiar ràpidament i vaig fer el cor fort:

- D'acord, li ofereixo casa meva perquè s'estigui mentre sou fora – vaig dir tot pensant si estava prenent la decisió correcta i mentre mirava en Jambo bocabadada. Em tenia el corrobat.

Des que va venir en Jambo a casa meva, soc la dona més feliç del món. Sempre que arribo a casa em rep amb una alegria desbordant; quan tinc fred, m'escalfa amb el seu cos càlid; quan estic trista, no es separa del meu costat. I tenim coses en comú! Ens encanta sortir a passejar i el nostre moment de sofà, manta i pel·lícula, tot i que ell, sempre s'acaba adormint. Per fi he trobat algú que m'entén i que m'estima sense condicions, fidel i sempre content.

Jo em preguntava si en algun moment em podria tornar a enamorar i vet aquí, que quan menys m'ho esperava va aparèixer en Jambo. Ell m'ha fet sentir l'amor més incondicional que mai havia sentit, ha fet que em senti estimada i he tornat a estimar. Gràcies a ell he tornat a creure en l'amor.

Tot i això, cal que us digui que només té un parell de defectes, borda massa i em deixa la casa plena de pèls, però per la resta, l'estimo amb tot el meu cor. En Jambo és un gos excepcional i per sort, en Lluç i la Neus s'han quedat indefinidament vivint al Japó, motiu pel qual, el Jambo es quedarà amb mi per sempre més.

Per això us dic, companyes i companys, que l'amor està on menys te l'esperes.

Sara Ros

El concurs

La Jana sempre tornava a casa per l'estiu. Aquell any va decidir anar-hi a l'agost aprofitant els dos dies festius que hi havia la primera quinzena de mes.

Els plans eren clars. Avisar la Lea, la Sara, la Isa i la Pili i viure amb elles milers d'aventures com quan eren nenes. Anar a la platja, matinar un dissabte per passejar pel mercat hippy de Les Dalias, fer un vol per La Marina, visitar l'illa veïna de Formentera o participar en el concurs d'espàrrecs eren algunes de les propostes per les quals s'havia de buscar temps.

Però anaven passant els dies, i el temps no acompanyava. Molts dies aclaria el dia amb el cel cobert de núvols que no escampaven fins ben entrada la tarda, el que provocava que les cinc nenes no poguessin divertir-se al carrer o a la platja.

I va arribar el 15 d'agost, dia assenyalat al calendari per la Jana. Aquell dia l'ajuntament organitzava el concurs de recerca d'espàrrecs. La normativa era clara; tots els equips havien de cercar espàrrecs dins d'uns terrenys delimitats amb un temps màxim de dues hores. Guanyava qui més espàrrecs tenia dins el seu senalló.

La Jana estava emocionada aquell matí mentre cridava per casa seva:

- Va Lea ¡desperta! Les nenes ens estan esperant a la porta de l'església. Allí ens organitzarem per cobrir totes les zones del terreny, ja que sabem on hi ha més esparregueres. Aquest any hem de guanyar!

- Que siiiii!!! Ahir a la nit vaig ser previsor i he dormit vestida i llesta per guanyar! Va respondre la Lea des del llit.

- Ha ha ha! Va, ja tens el cafè a la taula, ¡el necessitaràs!

A les 12 en punt començava la recerca d'espàrrecs i a la mateixa hora va tronar el cel tan, tan fort que tots els concursants es van sobresaltar.

La pluja, els trons i els llamps no van fer tremolar a la Jana i les seves amigues, al contrari. La motivació que els provocava córrer totes cinc pel camp, xopes de cap a peus, amb fang fins als genolls i cercant esparregueres entre els arbres fins les que estaven enfilades a les murades de pedra que separaven els terrenys dels pagesos.

Durant les dues hores les noies varen moure cel i terra, i amb les mans centenars d'esparregueres, fet que va provocar que guanyessin el concurs i que totes cinc tinguessin les mans tan esgarrapades que abans de recollir el premi, haguessin de passar per l'ambulatori del poble.

L'endemà, la Jana llegia la notícia al diari i observava preocupada la foto de les cinc noies mullades amb les mans embenades però feliç amb el trofeu a la taula i desitjant que passés l'any ràpid per tornar a participar... I és que la Jana no pensava que això se li estava anant de les mans.

Sílvia Novell Tur

L'esforç **(Tot el que val la pena demana un esforç)**

La Martina odiava els campionats que organitzava la seva escola cada estiu: especialment, les proves d'atletisme, perquè sempre arribava la darrera a la meta i els seus companys se'n reien.

- No has d'amoïnar-te si arribes primera, cinquena o última- l'animava la seva entrenadora-. Per a mi el més important és que entrenis bé i aconseguixis acabar la cursa.

Malgrat i això, a la Martina li costava fins i tot seguir els entrenaments, perquè les corredores que eren més primes i àgils que ella li passaven pel costat com fletxes i li deien:

- Adeu, tortuga!

Després de renyar el grup, l'entrenadora la va seguir fins als vestidors per parlar amb ella.

- No val la pena que continuï entrenant –va dir la Martina amb llàgrimes als ulls-. L'any passat ni tan sols vaig poder acabar la cursa. No serveixo per córrer! Tothom es burla de mi i em diuen tortuga.

Aleshores l'entrenadora li va proposar un pla:

La Martina continuaria entrenant com havia fet fins aleshores, sense exigències, però la veritable preparació la faria fora de les pistes d'atletisme.

- Vull que cronometris el que triges a anar al forn de pa, a l'escola, a arribar al parc. Si cada dia aconseguixes escurçar una mica el temps, estaràs preparada per al dia de la cursa.

A la Martina, li va entusiasmar aquest pla d'entrenament.

A més, com que ningú l'estaria observant, únicament competiria amb ella mateixa.

Es va calçar unes sabatilles esportives i, sense forçar la màquina, va descobrir que de casa a l'escola trigava gairebé cinc minuts.

A partir d'aquí, la Martina va anar superant les seves pròpies marques , i sempre que podia, anava corrent a tot arreu.

El dissabte de la cursa, la Martina es va llevar d'hora i va esmorzar fort. Després va estar fent exercicis d'escalfament per arribar a les pistes tan preparada com fos possible.

L'entrenadora va donar el tret de sortida i els vint-i-quatre corredors, van sortir disparats intentant encapçalar la cursa. La Martina va començar amb un ritme més lent, perquè sabia que havia de fer dues voltes completes a les pistes i que els darrers dos-cents metres serien decisius.

La Martina sabia que no podia guanyar, perquè hi havia dues noies de cames molt llargues que estaven acostumades a competir. Tot i així, va mantenir la concentració i l'esforç fins que va trepitjar la línia de meta.

Aleshores va saber que havia aconseguit el tercer lloc.

Després de rebre la seva medalla, la Martina va pujar envoltada d'aplaudiments a l'esglaó més baix del pòdium.

Però a ella li va semblar que **en aquell moment era d'un altre temps.**

Yolanda Pinós

Titirimundi

Una vegada fa molts anys hi havia dues germanes que vivien a una casa sobre un arbre. Es deien Roseta i Pauleta i acostumaven a jugar al voltant d'un riu que creuava el poble de Titirimundi.

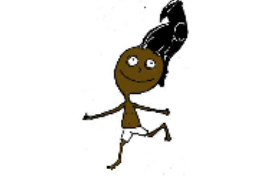
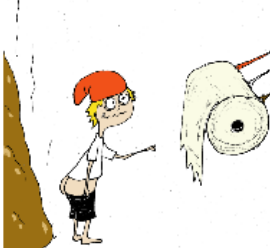
Titirimundi era el lloc més bonic que hi havia, o això pensaven la Roseta i la Pauleta, ja que mai van viatjar a altre lloc.

La Roseta era la germana petita, de cabells negres i ulls grans, destacava per la seva curiositat davant les coses, per altra banda, la Pauleta també s'assemblava molt físicament a la Roseta, però era més tranquil·la que la seva germana, pot ser perquè era la gran.

Un dia, la Roseta va descobrir que la seva germana feia un ritual cada nit per poder fugir dels problemes que realment ocorrien a la casa de l'arbre, eren coses de grans, però mai entenia que passava a casa. Per tot això, cada nit, quan la Roseta i la Pauleta anaven al llit, amagaven el cap sota el coixí i cridaven les dues a l'hora: "Titirimundi, titirimundi, titirimundi!" I de sobte podien traslladar-se amb la seva imaginació al lloc més bonic del món.

La Pauleta, quan va adonar-se que la seva germana petita l'havia descobert i sabia que Titirimundi era una fantasia, aleshores es va dir a ella mateixa: "He de començar a pensar com sortir d'aquest embolic"

Carmen Martínez Velasco

 Hi havia una vegada un nen sorgit de la terra mare. Pantalons negres i camisa blanca, ros cabell cresp sota barretina escarlata.	 Girar, saltar i sacsejar treure's la pedra i el fang!! Va inspirar i exhalar, va aspirar i sospirar i la vida fluïnt el jove va trobar.	 Pel fèrtil i taciturn camp llaurat va començar a marxar amb gest excitat, i de tant caminar, trotar, entrar i sortir ràpidament va tenir set i molt apetit.	 Va beure d'un rierol i va menjar d'una pomera, i es va tornar embotit entre cols, sobre la terra. Però tot just s'havia posat a descansar el mosso ple es va haver d'aixecar.
 I amb algú que altre sorollet, es va ajupir darrere del tronc d'un xiprer. Es va baixar els pantalons amb gran dificultat i mantenint l'equilibri es va posar a evacuar.	 Passaven les hores i no deixava de cagar, "tant he menjat?" pensava el xaval. I la caca creixia i creixia sense parar semblava una broma "mai s'acabarà?"	 Tota la nit sense pausa ni respir fertilitzant la vinya va estar el xic. I ara al alba el nen que podria fer si sol tenia un petit tros de paper.	 Hi havia una vegada, tres reis i una camella cansada. Es dirigien al lloc assenyalat per la cua d'un estel estavellat.
 El primer encara era un xaval, igual que el seu corb era el nen, Tan fosc com el negre fumall, cap calb i barbamec.	 De cabell curt i vermell era el següent tot un homenot fet i dret, que de blanques robes anava cobert i al seu sarró dormia una serp.	 L'últim un rei amb el cap coronat, de robes vermelles i aspecte vellet. amb el seu bastó caminava recolzat, i després d'ell la camella i la seva gep.	 Van arribar al lloc assenyalat després de molt caminar Por l'estel estavellat i una olor especial.
 Davant dels tres reis i la camella seguia el nen abaixat i sobre el monticle la gran estrella que dels fems havia brollat.	 Li van regalar al nen enrojolat el mes valuós dels presents, un enorme rotlle de paper fabricat pels savis de l'orient.	Encara que vaig ser testimoni de tot això, no t'ho puc assegurar, l'esdeveniment no el vaig preveure, jo estava darrere del xiprer amagat i el seu tronc va ser la última cosa que vaig veure	fi